

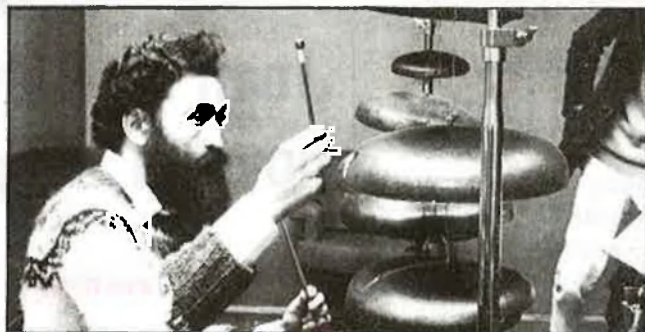
Inducció electromagnètica

Haureu de demanar-ho a un mecànic, consultar-ho a una enciclopèdia o fer exercir un professor de ciències: la cronista no sap exactament de què va, però va ser induïda electro-magnèticament (¿o formava part de la massa humana que induïa la cosa electromagnètica?) la matineda de dissabte a diumenge. Lloc: les Cotxeres de Sants, el millor centre cívic (allò de *cínic* no es mereix, en aquest cas) de Barcelona i, diuen, d'Europa.

Durant tota la setmana, s'hi han celebrat els Sis Dies d'Art Actual, un embolica-que-fa-fort que ha reunit músics i artistes portuguesos, italians, catalans (principatins i valencians), britànics, alemanys

i belgues. Els organitzadors, el duo Obert —el músic madrileny Eduardo Polonio i el videasta mallorquí Rafael Santamaria—, s'han inspirat en els Ensembles de València del músic Llorenç Barber, la millor manifestació de música culta actual que es fa a l'Estat espanyol, de fa tres anys. La crítica d'art, barcelonina, Glòria Picazo ha completat el tercet que ha animat els participants a treballar a Barcelona en aquesta segona edició dels Sis Dies.

Les Cotxeres de Sants són actualment una abundosa sala polivalent —un espai que es transforma segons les necessitats de l'espectacle o l'activitat que s'hi fa— i un acollidor bar que centralitza les vocalies encara actives de l'associació de veïns, i els veïns i

El músic Llorenç Barber

els seus amics, que hi prenen copes. El darrer dia dels sis va permetre escoltar dos excel·lents concerts, i participar en la cosa electromagnètica de l'alemanya resident a Milà Christina Kubisch. De primer, els concerts: dos joveníssims compositors, l'italià Claudio Zulian (vint-i-quatre anys) i el barceloní Elmer (Josep Manuel) Berenguer (vint-i-nou anys) demostraren que la música electroacústica fa temps que ha deixat de ser només repetitiva i que cada vegada és més personal, emotiva i descriptiva; abans de començar a sonar, un basc

de la comissió catalana de solidaritat amb Nicaragua recordà al personal que la causa de la justícia i la democràcia a nivell internacional es juga, i es juga ara, en el país dels «nिकास».

I, arribem a la inducció: en grups de quaranta persones, cadascuna proveïda d'auriculars, la gent accedí a la Sala Polivalent i, a les fosques, mirava de trobar els territoris sonors que la instal·lació electromagnètica (a través de l'estructura metàl·lica que suporta l'edifici) de la Kubisch, inspirada en les tècniques sonores de les velles piràmides, havia potenciat. Tota una experiència. Sí.

Modi 1, Modi 2

«Un banal fotomuntatge», va dir Vera Durbé, directora del Museu Progressiu d'Art Contemporani de Liorna (Livorno), i a continuació es va desmaià. Un desmai perfectament explicable, tot s'ha de dir. Supose que vostès ja coneixen la divertida història dels «caps de Modigliani», *Modi 1* i *Modi 2*, i encara d'un tercer, que uns xicotets van fer amb un tros de pedra, els van llançar al canal on es suposava que hi havia escultures llançades pel mestre Amadeo quan la gent de Liorna se'n burlava, i després el gran «descobriments». L'universal entusiasme dels crítics més assaonats: «En aquestes dues aspres pedres, hi ha ja un presen-

gi, una presència», digué l'il·lustre Cesare Brandi.

¡Una presència! Doncs, sí: una importantíssima, plena, suficient, docta, indubitable presència. La presència de la vacuïtat d'una bona part (que em perdonen els altres: *Dieu reconnaïtra les siens!*) de la crítica d'art, i de la manera de veure l'art. ¡Una presència! Només voldria saber una cosa: si al senyor Cesare Brandi, o al gran Giulio Carlo Argan —¡oh, Déu, on anirem a parar, si el mateix Giulio Carlo Pontifex Maximus i ex-alcalde de Roma va donar per bones

El punt de Mira—

les escultures!— els haguessen mostrat els caps de pedra com a obra personal de qualsevol escultor jove desconegut... ¿hi haurien trobat alguna «presència», algun «presagi»?

¿I si resulta que en una bona part de l'Art, del «modern» sobretot, només trobem allò que pensem que hi hem de trobar? És a dir, allò que *abans* de veure l'obra, ja *sabem* que hi hem de trobar... i que si no ho trobem, és que som ignorants i negats. Pànic fa, i cada dia més, d'anar a veure exposicions. Pànic de dir el que t'agrada i el que no. D'obrir la boca com un babau, o de passar per ruc.

Que els experts ens eduquen el gust, si pot ser, que és la seua obligació. I, després, que ens deixen en pau. Que, les «presències» i els «presagis», ja se'ls trobarà cadascú.

Joan F. Mira